No. 3112. Woensdag 6 December 1939. 56ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 1292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 1550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0.10

ENCYCLIEK SUMMI PONTIFICATUS

Vervolg.

Een heilige toevlucht.

Wanneer de kerken gesloten zijn, als het Beeld van den Gekruiste uit de scholen weggenomen is, dan blijft het huisgezin de providentiële en, in zekere opzichten de onoverwinnelijke toevlucht van het Christelijke leven.

En Wij danken God, als Wij zien, hoeveel talloze huisgezinnen deze, hun zending, met een getrouwheid vervullen, welke ongeschokt blijft, ondanks strijd en offers.

Een grote schaar van jonge mannen en vrouwen blijven, ook in die streken, waar het geloof in Christus lijden en vervolging betekent, dicht geschaard rondom de troon van den Verlosser met een rustige, kalme beslistheid, welke voor Onze geest oproept de meest glorievolle dagen uit de strijd van de Kerk.

Hoevele stromen van weldaden zouden over de wereld uitgestort worden; hoeveel licht, orde en vrede zou er tevoorde komen aan het maatschappelijk leven, hoeveel kostbare energie zou er komen van de verbetering van het mensdom, als men de Kerk toestand overal de leraar van recht en liefde te zijn, als men haar de vrijheid zou geven om te handelen volgens de Goddelijke Opdracht, waarop zij een heilig en onwederlegbaar recht heeft.

Welke rampen zouden worden afgewend, welk een geluk en kalmte verzekerd worden, als de maatschappelijke en internationale instanties, welke trachten vrede te stichten, zichzelf zouden willen laten doordringen met de diepe lessen van het Evangelie der Liefde in hun strijd tegen individueel of gemeenschappelijk egoisme!

Er is geen tegenstelling tussen de wetten, welke het leven van de gelovige Christenen leiden en de eisen van het echte humanitarisme, doch integendeel, is er eenheid en wederkerige steun. In het belang van de lijdende mensheid, welke zowel materieel als spiritueel geschokt is tot in haar diepste grond, hebben Wij geen ander en vuriger verlangen dan dit: dat de tegenwoordige moeilijkheden de ogen van velen mogen openen om Onzen Heer Jesus Christus en de zending van Zijn Kerk op deze aarde te zien in het ware licht, en dat alle machthebbers er toe mogen besluiten de Kerk vrij te laten in haar werk om het komend geslacht op te voeden in overeenstemming met de beginselen van rechtvaardigheid en vrede.

Dit vredeswerk veronderstelt, dat men geen moeilijkheden in de weg legt aan de zending, welke God Zijn Kerk heeft toevertrouwd; dat men het veld van Zijn werkzaamheid niet beperkt, en dat men de massa en vooral de jeugd niet tracht af te trekken van haar weldoende invloed.

Beroep op de wetgevers.

In overeenstemming daarmede doen Wij; als vertegenwoordiger op aarde van Hem Die door den profeet genoemd werd: de „Vorst van de vrede" (Isaiias 9, 6) een beroep op de wetgevers der volkeren, en op al degenen, die het maatschappelijk leven enigermate kunnen beinvloeden, opdat zij de Kerk de volle vrijheid laten haar taak als opvoeder te vervullen, door de mensen de waarheid te leren, de rechtvaardigheid in te prenten, en de harten te doen ontvlammen door de Goddelijke Liefde van Christus.

Omdat de Kerk de uitoefening van deze, haar zending, welke als uiteindelijk doel heeft hier beneden het Goddelijk plan te verwerkelijken en „alle dingen, welke in de hemel en op aarde zijn, te herstellen in Christus" (Ephes. 1, 10), niet kan afstaan, is haar hulp als nooit te voren onvervangbaar, juist nu, dat de droeve ondervinding leert, dat de uiterlijke middelen en de menselijke voorzieningen en bovendien hun eigen politiek, geen afdoende heelmiddelen zijn tegen de kwalen, waaraan het mensdom lijdt.

Wijzer geworden door het droef mislukken van de menselijke pogingen om de dreigende ondergang der beschaving tegen te houden, wenden velen hun verlangende blikken met hernieuwde hoop naar de Kerk, de rots van waarheid en liefde, naar de Stoel van Petrus, welke, zoals zij voelen, voor de mensheid de eenheid van de godsdienstige leer en van de zedelijke normen kan herstellen, waardoor het mogelijk is, de internationale betrekkingen op vredelievende wijze te regelen.

De eenheid, waarnaar zo vele, die verantwoordelijk zijn voor het bestaan der naties, met spijtig verlangen uitzien, daar waar zij dagelijks trachten de ijdelheid van de middelen, waarop zij hun hoop gebouwd hebben, te beproeven.

De eenheid, het verlangen van zovele scharen Onzer Zonen, die dagelijks roepen om „den God van Vrede en Liefde" (2 Corinth. 13, 11). De eenheid, de hoop van zovele edele geesten, die van Ons gescheiden zijn, maar die nu in hun honger en dorst naar rechtvaardigheid en vrede hun ogen richten op de Stoel van Petrus en daarvan leiding en raad verwachten.

De toets van 2000 jaren.

Deze laatsten erkennen in de Katholieke Kerk de beginselen van geloof en leven, welke de toets van 2000 jaren hebben doorstaan; de strenge samenstelling van de Kerkelijke Hierarchie, welke in vereniging met den Opvolger van Petrus, haar taak heeft in het verlichten der geesten met de leer van het H. Evangelie, in het leiden en heilig maken der mensen, en welke in stoffelijke zaken voor allen zonder uitzondering edelmoedig is, maar, welke onwrikbaar is, ook ten koste van lijden en het martelaarschap, wanneer zij zeggen moet „Non licet: het is niet geoorloofd".

En toch, Eerbiedwaardige Broeders, zijn de leer van Christus, welke alleen de mens zulk een vaste grondslag van geloof schenken kan, welke zijn inzicht grotelijks zal verwijden, zijn hart met goddelijke blijdschap zal vervullen en het enigste afdoende geneesmiddel is tegen de ernstige moeilijkheden van heden, — en ook de werkzaamheid der Kerk, in het onderwijzen en verspreiden van deze leer en in het vormen van de geesten der mensen volgens haar voorschriften, somtijds voorwerpen van verdachtmaking alsof zij de grondslagen van het burgerlijk gezag ondermijnen of de rechten daarvan verkrachten.

Tegen zulke verdachtmakingen verklaren Wij met Apostolische Oprechtheid — vasthoudende aan de verklaringen betreffende de macht van Christus en van Zijn Kerk gedaan door Onzen Voorganger Pius XI, zaliger gedachtenis, in Zijn Ecycliek „Quas Primas" van 11 Dec. 1925 — dat iedere zodanige eis vreemd is aan dezelfde Kerk, welke haar moederlijke armen uitspreidt naar de wereld, niet om te heersen, maar om te dienen. Zij vraagt niet de plaats in te nemen van andere wettige gezagdragers, maar zij biedt haar hulp aan volgens 't voorbeeld en in de geest van haar Goddelijken Stichter, Die „al weldoende rondging" (Act. 10, 38.).

Eerbied voor het gezag.

De Kerk predikt en legt gehoorzaamheid en ontzag op voor het aardse gezag, hetwelk volgens oorsprong aan God ontleent wordt en zij verwijst naar de leer van Haar Goddelijken Meester Die gezegd heeft: „Geeft aan Cesar wat Cesar toekomt" (Matt. 22, 21); zij heeft geen verlangen wederrechtelijk te heersen en zingt in de liturgie: „Hij, die ons het hemelse koninkrijk geeft, ontneemt ons het aardse" (Hymn. voor het feest van Driekoningen). Zij onderdrukt de menselijke energiën niet, maar heft ze op tot alles, wat edelmoedig is en zij vormt karakters, welke het geweten geen geweld aandoen. En zij, die de volkeren beschaafd heeft, houdt de maatschappelijke vooruitgang van het mensdom niet tegen, doch integendeel, zij is er verheugd en blij over met moederlijke trots. Het doel van haar werkzaamheid werd bewonderenswaardig uitgedrukt door de Engelen bij de wieg van het Vlees geworden Woord, toen zij de glorie Gods zongen en de vrede verkondigden aan de mensen van goede wil: „Glorie aan God in den hoge: en vrede op aarde aan de mensen van goede wil" (Luc. 2, 14).

Deze vrede, welke de wereld niet geven kan, heeft de Goddelijke Verlosser als een erfdeel achtergelaten aan Zijn leerlingen: „De vrede geef Ik U, Mijn vrede laat Ik U" (Joh. 14, 27); en aldus de sublieme leer volgende, welke Christus Zelf in het tweevoudig gebod van liefde tot God en tot den evenaaste gegeven heeft, hebben millioenen zielen de vrede bereikt en bereiken zij die nog en zullen zij die bereiken.

De geschiedenis, door een groot Romein „de Leraar van het Leven" genoemd heeft, heeft bewezen, hoe voor bijna 2000 jaren het woord van de Schrifttuur waar is, dat hij, die God weerstaat, geen vrede zal hebben (cf. Job 9, 4). Want Christus alleen is de „Hoeksteen" (Ephes. 2, 20), waarop het individu en de gemeenschap evenwicht en redding kan vinden.

Op de Hoeksteen is de Kerk gebouwd, en daardoor kan tegen haar de tegenstander niets beginnen: „De poorten der hel zullen haar niet overweldigen" (Matt. 16, 18); noch kunnen zij haar verzwakken neen, integendeel de innerlijke en uiterlijke moeilijkheden vermeerderen haar kracht, en vermenigvuldigen het aantal harer roemvolle overwinningen.

Wordt vervolgd.

FINLAND

Over dit land wat thans in de volle belangstelling staat, geven we hier een artikel wat V. Pantenburg enkele jaren geleden schreef in „Das Werk":

Finland of zoals de Finnen in hun taal zeggen: Suomi, is een Noords en tegelijk een West-Europees land, dat zijn gelaat naar het Westen en Zuiden keert. Door de zee is het met de overige Oostzee-landen verbonden en bovendien met de wereldzeeën. Bijna 700 jaar is Finland met Zweden verbonden geweest; van deze kant ontving het bijna alles wat het thans bezit. Het politiek-maatschappelijk organisme van Finland is in de eeuwen van deze verbondenheid en gemeenschappelijke lotgevallen geheel en al een product van Scandinavische traditie en recht geworden.

Men zal, terecht, tegenwerpen, dat de Finnen toch een eigen taal hebben, die, afgezien van een vrij groot aantal leenwoorden, niets gemeen heeft met de Germaanse talen; en de geleerden hebben toch ook gezegd, dat de Finse stammen tot de Mongoolse volkerenfamilie behoren. Het nieuwste onderzoek heeft echter aangetoond, dat de Finnen geenszins met de Mongolen verwant zijn, maar behoren tot de Indo-germaanse volkerenfamilie.

In de loop der eeuwen, waarin Finland met Zweden was verbonden, heeft een innige vermenging plaats gehad van de Germaanse stammen, die al in de vroegste tijden in westelijk Finland hebben gewoond, de Finnen, die via de Finse Golf uit de Oostzeestaten zijn gekomen, en de Germanen, die als gevolg van de Zweedse kruistochten in de twaalfde en dertiende eeuw naar Finland zijn getrokken. Men is thans tot de conclusie gekomen, dat het grootste deel van het volk, op grond van zijn uiterlijke kenmerken en zijn geestesgesteldheid, moet beschouwd worden als te behoren tot het Oost-Baltische ras, terwijl het andere belangrijke element het Noordse is. Alle groepen in Finland voelen zich echter als stevig in elkaar grijpende delen van één en dezelfde staat, van hetzelfde organisch gegroeide volk, omdat zij alle onderworpen zijn in de aard van het landschap en in de eerbiedwaardige erfenis der voorafgegane generaties.

KALLIO President van Finland.

Als men door de krans van scheren heen Helsinki (Helsingfors), de hoofdstad, binnenvaart, zal men zich moeilijk kunnen onttrekken aan de eigenaardige bekoring, die van deze stad uitgaat. Een sfeer van eenzaamheid, wijdte en frisheid hangt boven de stad. Men kan niet bepaald zeggen, dat Helsinki in architectonisch opzicht mooi of zelfs maar evenwichtig is. Maar de wijze, waarop het oprijst uit de betoverende tuin van scheren, maakt toch diepe indruk. Het is een stad van het Noorden, rein en op eenvoudig-grootse wijze aangelegd. Rondom: de lichtgroene glans der wijde zee, die op een bepaalde wijze inwerkt op de bewoners, evenals de lichte eindeloze hemel, die zich in de zomer over de stad welft. Zij staat midden-in de grootse, ongerepte natuur.

De ruime stad doet heel modern aan; tradities heeft zij ook eigenlijk niet. Eerst ongeveer een eeuw geleden werd zij door den tsaar verheven tot hoofdstad in plaats van het oude Abo. In de jongste tijd hebben bekwame Finse kustenaars bouwwerken kunnen scheppen als de nieuwe Rijksdag en het centraal station. De zakengebouwen daarentegen maken een bijna Amerikaanse indruk door hun grootte en uitvoering.

De opbloei is eigenlijk pas gekomen sedert Finland in 1918 werd opgenomen in de kring van zelfstandige naties. Overal ziet men leven en vertier en men krijgt de indruk, dat er een doelbewuste en uiterste actieve wil aanwezig is om vooruit te komen. Ongeveer twee derden der bevolking behoren tot de boerenstand. De enorme bosrijkdom heeft geleid tot 't ontstaan van een industrie, die zich nog voortdurend uitbreidt en thans van beslissende betekenis is voor de buitenlandse handel van Finland. De houtproducten vormen thans circa 80% van de waarde van de totale export.

Het dolzinnige jacht-tempo der sterk geindustrialiseerde landen is hier echter nog geheel onbekend. 's Zomers, als de zaken om vijf uur sluiten, loopt de stad bijna leeg. Alles gaat naar buiten. Dat „buiten" is de heerlijke open zee in het Zuiden en het Westen, de eilanden met hun zomerhuisjes, de houten villa's in de bossen rondom de stad en langs de bochtige kusten. Dan toont Helsinki alles behalve het beeld van een moderne grote stad, zoals wij ons die voorstellen.

Er zijn twee mogelijkheden om het „eigenlijke Finland" binnen te komen, het Zuid-Westen, van waaruit de Zweden eens hun kruistochten naar het binnenland, het Oosten, ondernamen. 's Zomers zal men de waterweg door de scheren-tuin kiezen, die het meest romantisch is. Het blinkend-witte stoomschip kiest rustig zijn weg door het toverachtige halfdonker van de Noordelijke zomernacht, waaruit violette scheren opduiken en weer verdwijnen. Aan slapen denkt men niet meer. Reeds breekt in het Oosten de dag aan, maar nog altijd lijkt het lichten van de ondergegane zon aan de horizon zichtbaar.

Is de klippentuin tussen Helsinki en de haven van Hangö door zijn verbijsterende veelheid al bijna een wonder, naar de Alands-eilanden toe gaat hij over in een ongekend dicht gewirwar, zodat zelfs een kleine kustvaarder vaak tussen de grijze rotsen door moet kruipen.

Na een boottocht, die een nacht en een morgen duurt, komt men van Helsinki te Abo. De historie van zijn onvergetelijk slot reikt tot in de grijze oudheid; eeuwenlang was het 't belangrijkste steunpunt der Zweedse macht. De kuststreken in het Zuidwesten en Zuiden des lands zijn het dichtstbevolkt; hier treft men ook grote goedverzorgde boerderijen en prachtige villa's aan. Het bos is hier teruggedrongen; het landschap toont een hoge graad van ontwikkeling en men ziet, dat hier generaties taai en doelbewust hebben gewerkt.

Wiborg — een machtige zee-vesting, die in de derde Zweedse kruistocht van 1293 door Torkel Knutson werd gebouwd ter afweer van de Russen. Zij is een symbool van Noorse historie en Noordse sage, de sterkste uitdrukking van de wil tot zelfhandhaving.

Wild-schuimend en met donderend geraas schieten bruine watermassa's tussen de rots-engten door, zij torsen ontelbare boomstammen uit de Finse wouden op haar golfruggen: dat is de Imatra, Finlands grootste waterval. Maar de mens heeft hem in zijn onverzadigbare energie-honger beteugeld. Een moderne waterkracht-installatie is er al naast gebouwd: zij voorziet bijna geheel Zuid-Finland van stroom. Zo heeft de Imatra veel van zijn tomeloze kracht moeten prijsgeven. Ten noorden van het Ladoga-meer, welks Zuidelijke helft aan Rusland behoort, beginnen de onafzienbare bossen de woestenijnen van het grensland Karelië.

Midden in het Ladoga-meer ligt het prachtige Russische klooster Valamo, een belangrijke plaats van verering der Grieks-orthodoxe kerk. Vroeger was het 't doel van talloze pelgrimstochten, thans is het een magneet voor het vreemdelingen-verkeer. Er gaat een verbijsterende glans uit van de grote kathedraal. Zwaarmoedig klinken de koorzangen der mannen, met hun lange baarden en zwarte gewaden. De eilanden-groep behoort merkwaardigerwijze aan Finland, maar de monniken zullen spoedig uitsterven, want Russen mogen niet meer toetreden en de Finnen zijn bijna allen Luters.

Men kan er zich haast geen voorstelling van maken hoe verscheurd het Finse landschap is door de meren en stromen. Verscheurd, zeker, maar water, bos en de harde rots wisselen elkaar op gelukkige wijze af en geven aan het landschap een eigenaardig cachet. Finland is eigenlijk een reusachtig, met bos bedekt granietblok, dat zich langzaam uit de zee verheft. Tussen de kleine en grote rimpels, bulten en spleten verzamelt het water zich tot talloze meertjes, waarvan hele netten aanwezig zijn, zoals de Saima en de Päyjänne.

De oneindige eenzaamheid van het dunbevolkte land komt ook tot uiting in het wezen van den Finsen mens. Ver uit elkaar wonen de eenvoudige boeren; wie het land bereist en niet de gewone toeristenpaden volgt, zal ondervinden hoe naar oude zede ook de armste boer den vreemdeling gastvrijheid bewijst en dit als een natuurlijke zaak beschouwt.

De Fin is buitengewoon zindelijk, of hij in een stad woont of in het armzaligste hutje op het land. Van oudsher behoort bij elke hofstee de „Sauna", de badkamer, waarvan al sprake is in dat prachtige epos, de Kalevala, dat kan wedijveren met de grote epen van de klassieke en de oud-Noordse wereld. Men zegt zelfs, dat een boer, als hij een nieuwe boerderij gaat bouwen, met de Sauna begint.

In Lapland treft men een maagdelijke natuur aan in haar volle harde schoonheid. De donkere winternachten zijn hier het langst, al worden zij vaak verhelderd door het eigenaardige verschijnsel van het flakkerende Noorderlicht; in de korte zomer zorgt de natuur echter ruimschoots voor een vergoeding der lange nachten. Wekenlang duurt dan de dag voort, waarop zelfs 's nachts de zon schijnt, die sprookjesachtige middernachtszon. Dat is de tijd der zilveren lichtnachten. In deze zomers groeit het gewas er snel en weelderig, als in een roes. Hier zijn ook nog dieren, die bij ons al lang niet meer in het wild voorkomen; de beer, de wolf, de los. Wie eenmaal de grootse stille schoonheid van dit land heeft beleefd, zal er diep door gegrepen worden zijn; velen keren er telkens terug, om het jachtige leven in het beschaafde land voor enige tijd te verwisselen voor de rust der oneindige Laplandse dreven.

Zoals overal hebben de Finnen ook hier de laatste vijftien jaar belangrijke ontwikkelingsarbeid verricht. Enkele jaren geleden ontstond de „IJszeeweg", de enige weg ter wereld, die naar de IJszee voert. Het doet fantastisch aan als men in Rovaniemi, het noordelijkste Finse spoorwegstation, voor de wegwijzer staat, die aanwijst: Petsamo 531 km. Dwars door het land, door reusachtige bossen, over rivieren, door venen en moerassen, over kale steen-ophopingen, loopt deze weg. Men kan het traject thans in ruim veertien uur afleggen. Een cultuurdraad van betekenis. Maar er zijn ook mensen langs de weg gaan wonen, die het land economisch hebben ontsloten en overal worden nu nieuwe wegen aangelegd. Doch het gebied is groot, de provincie vormt bijna de helft van het gehele land, terwijl er thans per vierkante kilometer nog maar 2½ inwoners zijn.

Door zijn isolement heeft het kleine Finse volk zich innerlijk jong en krachtig weten te houden. De Fin heeft een sterke liefde voor zijn vaderland, een diepe zin voor orde, volharding en een helder rechtsbewustzijn. Groot is zijn waarheidsliefde en bijna spreekwoordelijk zijn eerlijkheid. Zo hebben de omringende ruwe Noordse natuur der West-Europese cultuur in haar misschien edelste vorm, den Fin gemaakt tot een heel apart volks-type.

Maria Onbevlekt Ontvangen

8 DECEMBER.

„Voor mij is het een opvallend verschijnsel", — schreef Kardinaal Newman, — dat zo vaak geleerde en godsdienstige mannen struikelen over het leerstuk der Onbevlekte Ontvangenis; en ik vermag zulks alleen uit te leggen door de veronderstelling, dat zij feitelijk niet weten wat wij door de leer der Onbevlekte Ontvangenis van Maria verstaan". Deze opmerking van de beroemde bekeerling, voor meer dan een halve eeuw uit de pen gevloeid, geldt ook thans nog. Telkens immers wanneer door Journalisten of in polemische geschriften van andersdenkenden de leer der Onbevlekte Ontvangenis wordt aangevallen of besproken, bemerkt men, dat zij er een geheel verkeerde betekenis aan geven. Een kort woord van verklaring naar aanleiding ook van het feest van Maria Onbevlekte Ontvangenis moge hier niet overbodig zijn.

De reden, waarom „geleerde en godsdienstige mannen" buiten de Katholieke Kerk dit leerstuk niet begrijpen, zal wel voornamelijk hierin gelegen zijn, dat zij de leer der Erfzonde niet vatten. Waar zij toch de regel niet kennen, vermogen ze ook de uitzondering op de regel niet te beseffen; en de straf niet erkennend kunnen ze ook het voorrecht niet zien, of in andere woorden, omdat, wat wij door de smet en de schuld der Erfzonde verstaan, duister bleef voor hen, kunnen ze evenmin de vrijstelling daarvan begrijpen.

Uit het Geloof weten wij, dat God onze eerste Stamouders had verheven tot een staat, die alles ver te boven ging wat hunne menselijke natuur kon eisen. Door de onverdiende bovennatuurlijke gave der heiligmakende genade had Hij hen bestemd, Hem eenmaal van aanschijn tot aanschijn in de Hemel te aanschouwen; en deze gift ging gepaard met de onsterfelijkheid van het lichaam en de afwezigheid van alle strijd tussen de ongeregelde begeerlijkheid en de rede, wat wij noemen de inwendige bekoring tot zonde.

Al die bovennatuurlijke geheel onverdiende gaven nu zouden op alle afstammelingen van Adam zijn overgegaan, wanneer deze het hem gegeven gebod niet had overtreden.

Maar evenals de nakomelingen van den ontrouwen leenman, die door zijn koning van zijn adellijke titels beroofd werd, als gewone burgerkinderen geboren worden, zo komen door de zonde van ons aller natuurlijken stamvader ook zijne nakomelingen thans ter wereld beroofd van de Heiligmakende Genade in staat van zonde. „Geboren zonder dit Goddelijk genadeleven, de voorbereiding tot de zaligheid des hemels, kunnen zij daarom dit hun bovennatuurlijk doel niet bereiken. Zij zijn als dwalende sterren, zolang door het H. Doopsel de Heiligmakende Genade in hunne ziel niet is ingestort."

Zó is dus de regel. Gaan we thans over tot de uitzondering. Wanneer wij spreken van de Onbevlekte Ontvangenis, dan zeggen wij daarmede, dat om wille van hare uitverkiezing tot het goddelijk Moederschap en in het vooruitzicht der verdiensten van Jezus Christus de ziel van Maria nooit een enkel ogenblik besmeurd is geweest met de smet der erfzonde.

Altijd heeft de Katholieke Kerk ten minste stilzwijgend dit verheven voorrecht van onze hemelse Moeder beleden door haar geloof aan Maria's nooit volprezen waardigheid als Moeder Gods, hare volmaakte zuiverheid, uitstekende heiligheid en volkomen zegepraal over den duivel. Daarom begroet de aartsengel Gabriel Maria met de nooit gehoorde woorden: „Wees Gegroet, gij vol van genade, de Heer is met U. Gij zijt de gezegende der vrouwen." Ware Maria niet reeds in het eerste ogenblik harer Ontvangenis onbevlekt en met de Heiligmakende Genade versierd geweest, — voorzeker óók aan Adam en Eva geschonken — dan zou er iets aan de volheid van haar genade hebben ontbroken. En reeds in het Paradijs heeft God een onverzoenlijke vijandschap, een volkomen zegepraal voorspeld van de Vrouw op den duivel, de verpersoonlijking der zonde: „Vijandschap zal ik stellen tussen u en de vrouw, tussen uw zaad en haar zaad; zij zal u de kop verpletteren" Gen. 3: 15. Ware Maria ooit door de erfzonde bevlekt geweest, dan zou de vijandschap tussen haar en den duivel voorzeker niet volkomen zijn geweest en ten tweede niet gelijk aan die welke tussen Christus, haar Zoon, en den duivel heerst.

Zo heeft Paus Pius IX de 8ste December 1854 slechts bezegeld met zijn onfeilbaar woord, wat van den beginne af in de Schat der Openbaring lag opgesloten.

Vier jaren later te Lourdes op de 25ste Maart 1858 vroeg de arme onwetende Bernadette tot viermaal toe aan de Verschijning: „O mijn Vrouwe! wees toch zo goed mij te zeggen wie gij zijt, en welk uw naam is?" En op het vierde verzoek der kleine kwam het antwoord: „Ik ben de Onbevlekte Ontvangenis!" Door de millioenen pelgrims, sedert naar haar miraculeus heiligdom getogen, door de ontelbare nog altijd voortdurende wonderbare genezingen naar ziel en lichaam, na de aanroeping der Onbevlekte Ontvangenis, door God op Maria's voorspraak gewrocht, is de uitspraak van den groten Paus, te Lourdes wel op schitterende wijze bevestigd.

Wij passen daarom zo gaarne op Maria de woorden van de H. Schrift toe: „Gij zijt geheel schoon en er is geen vlek in U. Gij zijt de luister van Jeruzalem. Gij zijt de vreugd van Israel. Gij zijt de eer van ons volk!"

Vóór Maria verscheen, was de vrouw naar oorsprong en bestemming slavin, een wezen van lagere orde: zij nam bij alle heidense volkeren slechts een onterende plaats in. Met Maria is de verheffing der vrouw begonnen.

Het wonderbaar aandeel der Moeder-Maagd aan het geheim der Menswording, schonk aan geheel de sekse een glorie en een waardigheid, die de vrouw heeft geadeld, de maagdelijkheid geheiligd en het moederschap hoog verheven. Dat de vrouw hare zedelijke waardigheid in ieder Christelijk land heeft teruggekregen en in het gezin weer de ereplaats inneemt, daar heerst door de liefde en de deugd gelijk de man door het gezag, heeft zij te danken aan de grote verering door de Katholieke Kerk van den beginne af aan de onvergelijkelijke Moeder des Verlossers gebracht. Daarom nemen ook op de dag van heden nog de Katholieke meisjes, de Katholieke maagden en de Katholieke moeders met hetzelfde vertrouwen als sedert eeuwen hare zusters in het geloof, in elke angst en nood hun toevlucht tot Maria.

Die hulp der Lieve Vrouw is voor de vrouwen thans wel haast meer dan ooit een behoefte.

Immers de oorlog schijnt wel een zedelijke chaos over de wereld gebracht te hebben, en tal van zaken opgeruimd die vroeger de vrouwelijke deugd en reinheid beschermden, en wier gemis toen niet anders dan als ruwe schaamteloosheid werd beschouwd.

De moderne heidense vrouw gaat aan die schaamteloosheid te gronde en is ijverig bezig de verlaging van het heidendom weer op te roepen. Sommige geïllustreerde tijdschriften spreken op dit gebied boekdelen.

Wel, devoot gebed tot Maria en overweging van hare deugden zal nu als altijd voor de vrouwen het beste middel zijn, om het verlies of de achteruitgang der eerbaarheid te herstellen. Maria's leven was als kind, als jonge meisje, als echtgenote en als weduwe in alles steeds volmaakt; daarom is zij in de plannen der Voorzienigheid voor elke vrouw van wat rang of staat ook het heerlijkst voorbeeld ter navolging.

Als Koningin des Hemels en uitdeelster van Gods genaden moet zij wel met ogen van barmhartigheid neerzien op diegenen van haar eigen geslacht, die in onze gevaarlijke tijd geest en hart rein willen bewaren.

Hoezeer de verering van Maria met de gevoelens en behoeften van ieder christelijk hart overeenstemt, heeft zelfs het stugge Protestantse gemoed, zo bitter anti-katholiek van **Mevr. Bosboom-Toussaint**, gevoeld. Zij betreurt het bitter — in het **Huis Lauernesse** — dat het Protestantisme de devotie tot Maria niet heeft aangehouden.

„O, het was het zuiverste, het schoonste, het liefelijkste denkbeeld der zintreffendste aller eredienstenˌ de verhevenste moederliefde, bij wat de reinheid het meest eerbiedwaardige heeft, de hoogste moedervreugd nevens de bitterste moedersmart, de schoonste moedertrouw bij de treurigste moederlijke verlatenheid, moederlijke opoffering en moederlijke zegepraal: en dat alles verenigd op het voorhoofd van ene maagd, en het is een God die de zoon is van die maagd!... Iedere stad, ieder land dat zijne merkwaardige vrouw heeft, vindt er zijn trots in haar te noemen, te prijzen, te vereren, door standbeeld of afbeeldsel der vergetelheid te onttrekken; en wat heeft de Protestantse Christenheid gedaan voor de vrouw, die het gewijde middel heeft mogen zijn van al het eeuwig heil, dat zij hoopt en verwacht?"

Het Protestantisme, brekend met een traditie van eeuwen, gunde onze Lieve Vrouw geen plaats in zijn geestelijk leven. Maar met het verlies van de moeder verloor het ook den Zoon. Wij, kinderen van Maria vrezen nimmer onze Hemelse Koningin te hoog te vereren: immers al hare glorie straalt af en keert weer terug tot haar Zoon.

C.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

Terwijl Finland nog steeds pogingen aanwend om het met Rusland uitgebroken conflict op vredelievende wijze opgelost te krijgen, blijven de Russen aandringen naar Finland en het beschieten van uit de lucht. Maar toch weren de Finnen zich dapper in deze ongelijke strijd en in de eerste dagen hebben ze een indruk gegeven, dat zij militair en strategisch tegen Rusland heel goed zijn opgewassen, maar op slot van rekening wel voor het millioenenleger moeten bukken. Een vergelijking tussen de Polen en de Finnen gaat wel een beetje mank, omdat de Duitse militairen heel wat superieur zijn boven de Russen; maar toch maakt de tegenstand der Finnen een flinkere indruk, als die der Polen onder Smigly Rydz. Een uitzondering maken we natuurlijk voor de bezetting van Westerplatte en Warschau, enz., waar de onderbevelhebbers een waarlijk beschamend voorbeeld hebben gegeven aan de maarschalk van Polen.

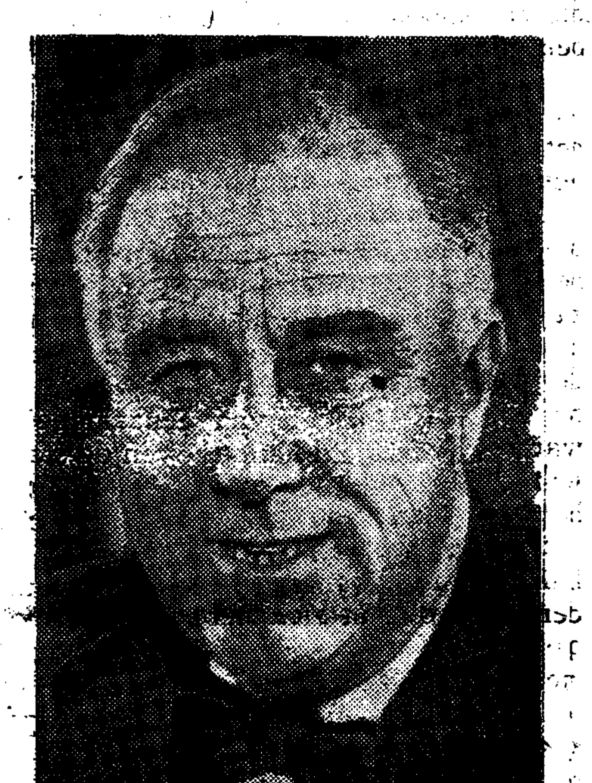
Nu zullen de Finnen ook wel profiteren van hun strategisch gunstig land met ettelijke duizende meren en nog meer eilanden en geweldige dichte bossen.

Maar het is een ongelijke strijd en daarom hebben de Finnen steun gezocht bij de Volkenbond. Maar militaire experts verwachten, dat Rusland nog deze week geheel Finland zal willen veroveren om, wanneer Zaterdag de Volkenbond bijeen zal komen, deze voor een fait accompli te stellen.

Dit zal wel weer de zoveelste debacle worden van de Volkenbond. En toch kan deze bijeenroeping wel eens interessante gevolgen hebben en misschien ook wel belangrijke gevolgen voor de toekomst. Of beter gezegd, „zou deze kunnen hebben". Met belangstelling zien we daarom naar de zittingen uit om te zien, of de vertegenwoordigers der mogendheden nu al werkelijk uit deze oorlog iets geleerd hebben.

De Volkenbond zal te Genève bijeenkomen, ten einde de Finse protesten tegen de Russische invasie te bestuderen.

De Zuid Amerikaanse staten hebben al een petitie naar Genève gestuurd om de Rus uit de bond te gooien. Maar Rusland zelf heeft gezegd, niet te zullen verschijnen, daar hij de oproep ongerecht acht en een aanslag tegen de waardigheid van het Russische volk.

ROOSEVELT.

President Roosevelt verklaarde nogmaals dat hij hoopte, dat de Amerikaanse leveranties van vliegtuigen enz. rekening houden met de politiek, die de Amerikaanse regering volgt, m.a.w. sprak hij de hoop uit, dat er geen oorlogstuig aan landen geleverd wordt, die er geen gat in zien open steden te bombarderen en weerloze burgers te slachtofferen. Verschillende fabrieken in Amerika hebben reeds besloten een z.g. moreel embargo op wapenleveranties in te stellen, voor wat betreft het leveren van wapenen aan Rusland. De Amerikaanse Hearstbladen schrijven, dat de Verenigde Staten ogenblikkelijk de diplomatieke betrekkingen met Rusland moeten verbreken.

Volgens de Duitse pers is de inval der Russen in Finland de schuld van Engeland. We kennen dit thema al; de ondergang der Simon Bolivar was immers ook de schuld van Engeland!

Maar opdat we het niet al te gek zullen vinden, wordt voor de Duitse bewering de volgende verklaring gegeven, dat het speciaal de Zweedse minister Sandler is, die door Engeland gebruikt werd om de Finnen moed in te blazen en het zover te laten komen, dat Rusland ingrijpen moest.

Meer waarde hechten we intussen aan het bericht, dat de oudere partijleden, alsmede leden van de Duitse generale staf openlijk thans hun afkeuring hebben uitgesproken over de buitenlandse politiek van von Ribbentrop in verband met de brutale wijze, waarop de Russen thans Finland proberen te onderwerpen.

Van Engelse zijde werd een overzicht gegeven van de eerste drie oorlogsmaanden, waaraan we het volgende ontlenen:

In deze drie maanden heeft Duitsland kans gezien om van de bijna 21 millioen ton beschikbare scheepsruimte vier procent te vernietigen. Engeland begon de oorlog met een oorlogsvloot, die anderhalf millioen ton groot is. Hieronder vindt men alle typen oorlogsschepen, zoals slagschepen, kruisers, torpedojagers en onderzeeërs. Hierbij moet men niet rekenen de grote hoeveelheid tonnage die men nog aan de vloot kan toevoegen als men nagaat, dat Engeland in staat is geschikte passagiersschepen als hulpkruisers in te richten.

Duitsland zag nu kans om 53.000 ton aan oorlogsschepen te laten zinken. Onder de gezonken schepen bevinden zich, wat de grotere eenheden betreft, juist schepen, die meer dan een kwarteeuw oud zijn. Schepen dus, die om verschillende redenen in de strijd niet zoveel betekenen als moderne eenheden. Daarnaast moet men er rekening mee houden, dat de Engelse regering op het ogenblik een vlootbouwprogram laat uitvoeren, zoals de wereld tot nog toe niet heeft gekend. Aan de andere kant, zo deelt Londen mede, zag men van Engelse zijde kans om sedert het uitbreken van de oorlog 34 Duitse schepen tot zinken te brengen of in beslag te nemen, metende te samen 145.301 ton. Vijftien schepen werden door de Engelsen in beslag genomen met een tonnage van 59.754 ton, terwijl de Fransen drie schepen in beslag namen 16.122 ton groot. Vijftien schepen werden tot zinken gebracht of zwaar beschadigd tezamen 69.425 ton groot. Voorts moet aan deze lijst nog worden toegevoegd de Watussi van 9500 ton, die naar berichten uit Zuid Afrika melden, door Zuid Afrikaanse vliegtuigen werd gebombardeerd en zwaar beschadigd.

Verder moeten we melding maken van grote financiële moeilijkheden in België tengevolge van het ineenstorten van een der grootste bankinstellingen in België het Credit Anversois, waarbij een bedrag van minstens 250 millioen [illegible]

Tenslotte een bericht uit de Vaticaanstad, wat vermeldt, dat Zijne Heiligheid de Paus door de Pauselijke vertegenwoordigers te Londen, Parijs en Berlijn heeft laten vragen of men niet van 22 tot 27 December wapenstilstand wil houden met het oog op de viering der religieuze feestdagen. Een antwoord is daarop, voor zover bekend nog niet ingekomen.

EMMASTAD

SOCIETEIT „ASIENTO".

De uitslagen van de op Zaterdag 2 December in de club gehouden bridgedrive zijn:

Schevenings.

1e prijs	(Noord-Zuid)	Hr. en Mevr. Teunissen
2e prijs	(Noord-Zuid)	Gebr. Winkel
1e prijs	(Oost-West)	Hr. Coppoolse en Hr. Gramer
2e prijs	(Oost-West)	Hr. Sander en Mej. v. Noortwijk
1e prijs		Hr. Rabenek en Hr. Altink
2e prijs		Hr. v. Cogh en Hr. Visser
1e prijs		Hr. en Mevr. Hellenaar
2e prijs		Mevr. Coppoolse en Mevr. v. d. Ploeg

Hiermede wordt bekend gemaakt, dat voor de employees van de N.V. C.P.I.M./C.S.M. tot en met 7 December nog de gelegenheid bestaat in de Societeit Asiento toegangsbewijzen te kopen en plaats te bespreken voor het piano-recital van ARTHUR RUBINSTEIN. Na die datum zullen kaartverkoop en plaatsbespreking uitsluitend geschieden bij EL LOUVRE, Herenstraat 12, tel. 2087.

„SHELL GOLF CLUB".

Zondag 3 December werd ter sluiting van het golfseizoen een vlaggenwedstrijd gespeeld, die in alle opzichten geslaagd mag heten. Vele deelnemers hadden zich voor deze aardige wedstrijd opgegeven. Het resultaat was dat de Heer Morgan de grootste afstand met het hem toebedeelde aantal strokes aflegde, terwijl de Heer Ford de 2e prijs in beslag nam.

Na afloop werden tevens de prijzen uitgereikt voor de Twoball foursome wedstrijd, welke in de afgelopen week geëindigd was.

De 1e prijs, twee aardige asbakken uitgeloofd door de firma Spritzer en Fuhrman, werd gewonnen door de H.H. Sherwood en Morgan, terwijl de H.H. Vorst en v. Kranen als 2e prijs enkele golfballen in de wacht sleepten.

De Shell Golf Club kan op een allezins geslaagd wedstrijdjaar terugzien.

KERST- EN NIEUWJAARS-TELEGRAMMEN.

Kerst- en Nieuwsjaarstelegrammen met vaste tekst worden aangenomen voor:

SURINAME f 1,50 per telegram
NEW YORK 3,50 per telegram
BOSTON, WASHINGTON, SAN FRANCISCO, CANADA en naar alle andere plaatsen in de U.S.A. f 4,12½ per telegram.

Hr. Ms. Oorlogsschepen en alle schepen van Nederlandse nationaliteit Naar NEDERLAND en NEDERLANDS-INDIE kunnen in plaats van de bekende vaste-tekst-telegrammen, ditmaal NATIONALE telegrammen worden verzonden, met willekeurige inhoud, waarvoor een minimum prijs van f 2.— resp. f 4.— (voor 10 woorden, elk woord meer 20 resp. 40 cent wordt berekend.

Verdere inlichtingen, alsmede vaste teksten in Hollands, Engels en Spaans op de

TELEGRAM AFDELING.

WIJZIGING TELEFOONGIDS.

Vervallen
232 — Mevr. Noorduyn.

Als vergif Uw nieren beschadigt en Uw blaas irriteert.

Verwijder het met ƒ 0.75 en gevoel U weer jong.

Gaat heden nog naar de apotheek en koop dit veilige diurétique en stimulant — vraag HAARLEMMER OLIE CAPSULES (GOLD MEDAL), het beroemde antiseptisch middel en begin onmiddellijk Uw bloed te reinigen van de vuile stoffen vol zuren en vergif.

Daardoor brengt men weer actie in de nieren, maakt een eind aan de irritatie van de blaas, die dikwijls oorzaak is dat de afvoer pijnlijk en brandend is en tevens van slechte nachten.

Denk er wel aan dat de nieren dikwijls moeten worden gereinigd evenals de ingewanden; als de nieren zwak zijn, bemerkt U deze verschijnselen: 's nachts wakker worden, oogpijn, kramp in de voeten, rugpijn en voehtige handen.

Let wel, dat U HAARLEMMER OLIE CAPSULES (GOLD MEDAL) ontvangt — de echte — de ingrediënten komen uit Haarlem, Holland, vervolmaakt in Amerika. De prijs is laag (ƒ 0.75). U krijgt de gewenste resultaten. 3.

SINT NICOLAAS.

Sint Nicolaas stond mistroostig aan de hemelpoort tot ergernis van Sint Petrus, die de poort niet sluiten kon. „Ga toch naar beneden, het wordt je tijd".

Sint Nicolaas gaf geen antwoord, schudde treurig zijn hoofd en verzette geen voet.

Petrus ook werd geroepen door een gekuch en gehoest. Zijn hoofd werd rood van kwaadheid en hij pakte den heiligen bisschop bij zijn mantel, trok hem naar binnen en sloeg de poort dicht.

„Denk je, dat ik alle herinneringen voor jou plezier verkouden laat worden. Nooit in al die eeuwen heeft er iets gemankeerd aan mijn ambt en nu zou om jouw plezier de griep hier binnendringen. Je ziet toch ook wel, dat er een gure wind heerst. Jij bent er op gekleed, maar wij niet. Wat scheelt je toch. Ga naar beneden en maak je klaar. Het is meer dan tijd. De kinderen worden al ongeduldig."

De Sint bleef maar staan en schudde zijn hoofd. „Neen ik ga niet, ik heb er hartzeer van, maar ik doe het niet".

De H. Petrus keek hem verbaasd aan, vervolgens grinnikte hij voor zich heen, mompelde zoiets van bang voor mijnen en bommen en stapte naar zijn loge, sloeg zijn geweldig boek open met behulp van zijn klerk-engelen en nam voor zich de bladzijde, waarop het leven van Sint Nicolaas beschreven stond.

De Sint kwam naderbij en zette zich zuchtend neder op de drempel van de loge. De H. Petrus riep om pen en inkt en zeide, dat hij enige dingen veranderen moest, want voor het eerst van zijn leven had hij fouten gemaakt in zijn boek en zou hij verplicht zijn naar Onzen Lieven Heer te gaan, om te zeggen dat een heilige gedegradeerd moest worden.

Petrus las nog eens, dat hele leven van Sint Nicolaas voor en langzamerhand kwam hij onder de indruk van al diens liefde voor God en de mensen, zijn tranen begonnen te vloeien en drupten in zijn baard. Snikkend richtte hij zich tot den Sint en sprak:

„Gij zijt de eerste afvallige heilige en dan nog wel een bisschop en ik, die over U geschreven heb; zijn liefde voor God uitte zich in zijn grenzeloze liefde voor zijn arme medemensen. O, Sint Nicolaas, ben je die kleine kinderen dan vergeten, ben je al die arme drommels vergeten, juist nu, nu de nood zo groot is en de mensen zoveel liefde nodig hebben?"

De Sint richtte zich op en draaide zijn gezicht nat van tranen naar Sint Petrus en hakkelde:

„Neen, ik ben dat alles niet vergeten, maar gij moet goed lezen, ik heb al dat goed gedaan uit liefde tot God en om de mensen bereid te maken God lief te hebben."

Zijn stem werd vaster.

„Maar het geeft alles niets, ze beminnen Hem toch niet, ze laten Hem hoe langer hoe meer, wat geeft mijn werken, wat voor nut hebben mijn weldaden. Wie volgt me na. Ik ren met Pieten langs steden en dorpen, ik doe ... en ik ... mijn ... ... door als een wildebras te klimmen in wolkenkrabbers en af te dalen in kelders. Ik ben maanden lang een voorwerp van de lachzucht van de engelenschaar, als zij elkander mijn dwaasheden vertellen, welke ... ... doen het sleutelgat van ... Ben jij niet de eerste, die ... maakt, als ik terugkom op mijn ... matte schimmel, met mijn verwaaide baard en verfomfraaide klederen en als achter mij aankomen al die afgesloofde en verbleekte knechten. Maar nu, neen, het geeft toch niets, ze begrijpen mij niet, mijn zending ... begrijpen niet meer, dat ik dat alles doe ter liefde Gods en om hen, door de liefde tot elkander te brengen. Neen, het is een ruilhandel geworden van cadeautjes, het is een feest geworden van hebzucht, een feest, wat bedoeld was, als een feest van liefde en vrijgevigheid. Bah, de mensen hebben mijn mooie bedoeling verdraaid op hun eigen duivelse manier, zelfs de kinderen zijn eisers geworden. Hun bidden om mijn goede gaven zijn bevelen geworden. Neen, Petrus, juist, omdat ik God zozeer bemin, ga ik niet meer. Voor mijnen en bommen ben ik niet bang, ik heb al zoveel verdragen, maar de liefdeloosheid der mensen verdraag ik niet meer."

St. Petrus had zijn boek dichtgeslagen en liep met de handen op de rug heen en weer.

Er werd op de poort geslagen. De engel van de wacht opende en de aartsengel belast met de verzoekschriften kwam afgeladen binnen.

Toen hij Sint Nicolaas zag, liep hij op hem toe, laadde alles af en zeide: „Dat is voor U, de post van de Caraibische eilanden".

Sint Nicolaas begon gewoonte getrouw alles na te zien en ook Sint Petrus begon te snuffelen.

Sint Petrus opende een brief, waarin een foto zat van een schattig groepje van zes zwarte kopjes gezeten rondom een plaat van Sint Nicolaas. Hier zeide de H. Petrus tot den Sint:

„Laat ze maar verlangen, je moet niets geven".

Deze keek even op, maar ging door met een brief van het Apostolaat ter Zee, waarin verzocht werd, de zeelieden ver van familie en land toch niet te vergeten. De H. Petrus had ondertussen weder verscheidene brieven geopend, hier zeide hij:

„Van arme schoolkinderen, van noodlijdende zieken, van ouden van dagen. Enfin, wat geeft het ook, je doet het toch niet meer".

De Sint slikte en keek niet op, maar Sint Petrus zag tranen druppen op de brief, welke hij in de hand had.

De H. Petrus greep hem en las, hoe de Bonairianen hun leed klaagden aan den goeden Sint, hoe zij vertelden van hun jarenlange achteruitzetting, van hun armoede en van de sombere toekomst. Ook Sint Petrus werd geroerd en haalde zijn grote zakdoek voor de dag en veegde zijn ogen droog.

Toen hij weer zien kon, zag hij, dat Sint Nicolaas was opgesprongen en weder bezield door zijn jong-oud vuur te paard steeg en omringd van zijn Pieten naar de poort reed.

„He", riep Sint Petrus, „ik dacht, dat ge niet ging, de mensen zijn toch liefdeloos".

„Juist daarom ga ik nu wel", riep de Sint terug, „ik zal ze wel leren, wie en hoe ze moeten geven. Ik zal liefde en rechtvaardigheid in de schoenen leggen van hen, die ze nog niet bezitten en dan, ik moet naar Bonaire, die arme mensen. Bij mijn baard, dat moet veranderen. Daar moet vreugde komen, een beetje welvaart, een gelukkige toekomst."

De H. Petrus liet met een grote zwaai de poort opengooien en in volle galop verliet de H. Man, omgeven van zijn dienaren het portaal des Hemels.

Nauwelijks was hij weg, of de engeltjes kwamen van alle kanten te voorschijn en loerden door het sleutelgat en de spleten van de poort. Sint Petrus joeg ze echter weg. „Neen", zeide hij, „deze keer niet, ik had nu al moeite hem weg te krijgen, alleen Bonaire kan zijn hart vertederen".

CURAÇAO

PARAGUAY — CURAÇAO.
2 — 1

De gasten winnen de Firestone-cup.

Als om 4 uur de spelers het veld opkomen, zijn de tribunes niet zo dik bezet als bij de eerste wedstrijd; we schatten het aantal op een kleine 2000 man.

In beide teams zijn weer enkele veranderingen aangebracht, zo missen we bij de gasten hun uitstekende midhalf.

Bij onze jongens missen we de drie S.U.B.T.-spelers, n.l. A. Maduro, Ruiz, en Pietersz, welke plaatsen bezet zijn door De Koop van Transvaal, Meulens van R.C.C. en Maduro (Copra), van Jong Holland. Ook missen we nog Rosina, die op de ziekenlijst staat; zijn plaats wordt bezet door Atalida van Hercules.

Erg sportief kunnen we het optreden van S.U.B.T. niet noemen! Omdat de heren zich nu beledigd! voelen, blijven ze weg. Nu moeten de anderen het maar alleen opknappen! Neen, dat hadden we van Antoine Maduro en zijn mannen niet verwacht.

Als scheidsrechter Visser voor het beginsein heeft gefloten, trapt Curaçao tegen, de zwakke wind in het voordeel, jongens zitten gauw op de bal en krijgen al gauw een hoekschop te nemen, die niets oplevert. Even een aanval van de Paraguayos, waarbij Atalida de bal tot hoekschop verwerkt.

Vos vangt de hoge voorzet op en knalt de bal naar voren. Een open aanval van onze jongens, Ramirez geeft een algemeen pass aan Copra, het publiek juicht al, te vroeg, want Maduro ziet kans de bal net in de handen van de doelverdediger te plaatsen! Een pracht kans! Onze jongens schijnen van middag grote dingen van plan! Ze blijven nog altijd in de aanval en zitten uitstekend op de bal.

Maar dan moet Vos aan de overkant een hoge voorzet rechts uit de lucht wegplukken. Nog zitten de gasten voor het Curaçaose doel.

Dan is het opeens, wijs-overwerkt, 1—0, als de linksbinnen van Atalida inkogelt, de bal verandert hierdoor van richting en huppelt netjes in de uiterste rechterhoek. Vos steekt geen hand naar de bal uit. Was dit ook van jou kant, Vos, een protest tegen het niet meedoen van A. Maduro? Ach, kom jongen!!

De gasten zitten al weer voor ons doel en moet Vos al gauw een goed, hard schot verwerken, wat hem niet zo goed afgaat, als wij van hem gewoon zijn. Hij zal deze wedstrijd toch niet aan Paraguay cadeau geven!? Daar, dribbelt de linksbuiten mooi naar binnen, een laag, hard schot dat tegen de binnenkant van de paal het doel invliegt en het is 2—0 voor de gasten.

Wel een lelijke achterstand voor Curaçao na zo'n goed begin.

Onze jongens geven de moed niet op en wordt nu enige tijd op het middenveld slag geleverd. Dan schiet de midvoor van de Paraguayos na een goede aanval meters over. Nu nestelen de gasten zich weer voor ons doel en krijgt onze verdediging het hard te verantwoorden. Wel erg steekt de houding van Vos dikwijls af bij het zweegen van zijn medespelers!

Daar gaat onze aanval er weer van door, van Oostlander naar Copra, een goede voorzet, Rondijk kopt van dichtbij in, maar de doelverdediger van de gasten grabbelt de bal nog net uit zijn doel. Dan blaast scheidsrechter Visser voor de thee.

Na de rust zijn de Paraguayos met een goed in de aanval, maar de rechtsbinnen zoekt het doel meters te hoog.

Dan is het de beurt van Curaçao en schiet Copra naast.

Goed golft het spel op en neer en zo moet Vos al heel gauw een hard schot van dichtbij onder de lat weg plukken. Goed gedaan, Vos, zo is het beter! Aan de overkant tapt Ramirez meters naast.

Langzaam aan worden de Paraguayos weer sterker en moet onze verdediging alle zeilen bijspannen om doelpunten te voorkomen. Meulens, De Koop en Atalida redden ieder een keer op het nippertje. Een vliegend schot van de linksbuiten vliegt enkele decimeters naast. Dan glipt de linksbuiten van de gasten door alles heen, maar Vos kan nog net op het nippertje redden.

Onze jongens komen er nog altijd maar niet en dreigen door de uiterste snelle gasten overspeeld te worden.

De oranje voorhoede brengt gelukkig even opluchting, goed gaan ze op het doel van de Paraguayos af. Free kick! Op de rand van het strafschopgebied. Panneflek neemt de kick en jaagt hem onhoudbaar in de touwen, 2—1.

Net is het spel weer begonnen, als Sentiago met een speler van de gasten in botsing komt, die het veld moet worden uitgedragen. De spil van de Paraguayos moet er ook aan geloven op hoog bevel van scheidsrechter Visser, zodat de gasten, met een invaller voor de geblesseerde met tien man verder spelen.

Kort achter elkaar krijgen onze jongens nog twee vrije trappen te nemen, maar Panneflek en Sentiago weten de kansen niet te benutten.

Dan moet De Koop twee keer op het nippertje redden. Weer zijn onze jongens in de aanval, maar het vrije schot van Panneflek vliegt over.

Het spel wordt harder, van beide kanten wordt er nu juist niet zacht gespeeld. Maar goed dat de wedstrijd zijn einde nadert en scheidsrechter Visser kan affluiten.

Prijsuitreiking.

Als de beide elftallen zich voor de eretribune hebben verzameld, waar ook de grote Firestone-cup staat uitgestald, neemt de heer Nieuwenhoff het woord. Spreker roemt het spel van de gasten en brengt daarna dank uit aan de band van Scherpenheuvel, de scheidsrechter en last but not least aan de heer Capriles als schenker van de Firestone cup.

Vervolgens reikt de Heer Capriles na een toepasselijk woord de beker aan de Captain van de gasten uit.

Hierna neemt de leider van het team uit Paraguay het woord en roemt de dicipline van de spelers, maar vooral van het publiek van Curaçao. Spreker betreurt het dat Curaçao en Paraguay zo ver van elkaar liggen.

Na de nodige cheers behoort ook deze sportmiddag tot het verleden en verlaten spelers en publiek het terrein.

Nabetrachting.

Van de drie gespeelde wedstrijden was die van l.l. Donderdag de beste; toen werd door onze jongens ook héél goed gevoetbald.

Het elftal van de gasten sloot bij elke wedstrijd als een bus. Hun grootste kracht ligt naar onze mening in hun middenlinie en dan niet te vergeten hun aanval, waarin verschillende uitstekende schutters zitten.

Ons elftal had verschillende heel goede momenten, maar speelde te wisselvallig, waarbij onze middenlinie wel het zwakke punt was. Vooral van het steunen van de aanval kwam meestal héél weinig van terecht, daar hadden onze spelers het te druk voor met verdedigen.

Scheidsrechter Visser vergde veel van het geduld van de Paraguayos, zo blies hij b.v. dikwijls voor buitenspel als er geen wolkje aan de lucht was. Dat juist de gasten hiervan de dupe werden is wel te begrijpen, ze waren immers het meest in aanval!

Jan Publiek, je hebt je weer uitstekend gehouden!

Dat heb je trouwens al gehoord, nietwaar, toen de leider van de Paraguayos bij de bekeruitreiking zei!

Bravo Jan!

„SLAG OM SLAG"

Dato 21 November ontvingen we dezer dagen een circulaire van de Heer Brouwer, dat hij om particuliere redenen, de uitgave van zijn blad gestaakt heeft. Verder hoopt hij in deze circulatie op verdere steun, wanneer hij later weer eens met de verschijning van het blad zou beginnen.

Dit zal echter wel niet meer geschieden. Slag om Slag, zeker onder de redactie Brouwer, is tot het verleden gaan behoren, nu we deze week vernamen dat de Heer Brouwer door een noodlottig ongeval het tijdelijke met het eeuwige heeft verwisseld.

R. I. P.

AMERIKA EN ST. EUSTATIUS.

Zaterdag is met het S.S. Baralt naar de Bovenwinden vertrokken de Gouvernements-secretaris Mr. C. F. Gronemyer, vergezeld van zijn echtgenote.

De Heer Gronemeyer is vertrokken om Z. Excell. den Gouverneur te vertegenwoordigen bij het bezoek, wat de Amerikaanse kruiser Wyoming zal brengen aan St. Eustatius op de 12 de dezer.

De Commandant van deze kruiser zal aan het Bestuur van St. Eustatius n.l. een gedenksteen overhandigen ter herinnering aan het feit, dat van het fort van St. Eustatius de Nederlandse vlag voor de eerste maal de Amerikaanse vlag begroette. Dit was op 16 November 1776, onder Gouverneur Johannes de Graaff.

Onze lezers zullen zich nog herinneren, dat op 27 Februari van dit jaar, ook President Roosevelt tijdens de grote Amerikaanse manoeuvres, een bezoek bracht aan St. Eustatius, zij het dan ook dat de President toen met zijn schip slechts op de rede bleef liggen.

DE BRAND TE LAGUNILLAS DE AGUA.

Alhoewel het reeds enige weken geleden is, dat een grote brand geheel Lagunillas de Agua heeft vernietigd, zullen toch nog velen er belang in stellen, hoe dit alles is geschied, ontdaan van de eerste sensationele en overdreven berichtgeving.

De ramp geschiedde Maandagavond en werd Dinsdagochtend door de radio-omroep verspreid, waarbij sprake was van ruim achthonderd doden.

Nadat de eerste opwinding echter geluwd was en een onderzoek naar de oorzaak was ingesteld, kon men het volgende mededelen:

De brand is ontstaan door het overlopen van een gasoline lamp of stoof, welke in brand vloog en of het huis direct aantastte of naar buiten geworpen nog groter verder onheil aanrichtte.

Het huis was bij de brug gelegen, welke toegang gaf tot het dorp, met het gevolg, dat een binnendringen en ontvluchten direct onmogelijk werd.

Sommigen waren van mening, dat de oppervlakte van het water met olie bedekt was en dat daardoor de brand zulk een omvang kon aannemen. Bij het onderzoek is echter gebleken, dat de houten palen, waarop het dorp gebouwd was, practisch geheel intact waren gebleven, dat daar, waar zij wel brandden, zij van bovenaf naar beneden brandden.

Het is natuurlijk een feit, dat de huizen, palen en planken in de loop der jaren olie in zich hebben opgezogen, ... oppervlakte van het meer, doch dit verhoogt in het geheel niet het brandgevaar, daar de olie zijn kracht en brandbaarheid geheel verloren heeft door langdurige inwerking van de lucht.

Bovendien was na afloop van de brand nog overal van de uitgewerkte olie aanwezig en kon men overal duidelijk constateren, dat de brand niet van onder af, doch van boven af gewoed had.

Maandagavond 9 uur begon de brand en Dinsdagmiddag één uur was het dorp volledig vernietigd. Dit is heel goed te verklaren, als men weet, dat het dorp was opgebouwd van timmerhout, pijnhout en kistenhout en dat daarenboven de wind vanaf de kust meehielp het vuur te verspreiden.

De oliemaatschappijen, welke in dit district werken, snelden ogenblikkelijk te hulp en verleenden ieder mogelijke bijstand. Vele inwoners werden gered door middel van touwen en stokken. Al het mogelijke is geprobeerd om de ramp tot de kleinst mogelijk proporties terug te brengen.

Het bestuur zowel van staat als provincie, de oliemaatschappijen en nog andere organisaties deden hun uiterste best hulp te bieden.

De daklozen werden in de kampen van de oliemaatschappijen ondergebracht en zij verleenden gratis voedsel, kleding en doktershulp.

President Manuel Maldonado verliet onmiddellijk Maracaibo om zich naar de plaats des onheils te begeven en verbleef daar dag en nacht, totdat alles naar behoren geregeld was.

President Lopez Contreras zond een commissie per vliegmachine om de schade op te nemen en de slachtoffers met alles bij te staan.

In het geheel heeft men 29 lichamen uit de puinhopen opgehaald, de anderen bevinden zich ongetwijfeld nog tussen de trieste overblijfselen.

Men zal waarschijnlijk nimmer precies te weten komen, hoevelen hun leven bij deze ramp hebben verloren.

Over het algemeen schat men echter het aantal doden op ongeveer honderd.

Het dorp Lagunillas de Agua is voor goed verdwenen; een nieuw dorp zal misschien zijn naam mogen dragen, doch de oorspronkelijke plaats zal wel nimmer meer herbouwd worden.

SUR. KATH. KRING „ST. ALOYSIUS".

Hierbij delen wij aan onze clubgenoten mede, dat er op Donderdag e.k. 7 Dec., een interessante lezing zal gehouden zal worden in onze clubzaal.

Aanvang 7.30 uur p.m. precies.

Op U allen wordt gewacht.

Waarover gaat de lezing?

Door wie zal het gehouden worden?

Komt U zelf deze vragen beantwoorden.

P.S. Houdt Uw Kerstavond vrij d.i. Maandag 25 Dec. e.k.

Het Bestuur.

EXAMEN TYPEN ST. MARTINUSGESTICHT.

Op 2 December deden 15 leerlingen van het St. Martinusgesticht examen in typen.

Geslaagd zijn de volgende dames: D. M. Isa, Myrtle Dindial, Jenette Fijnje, Maria Teresa Apostel, Cornelia Fernan, Miriam Beatrice Hermans, Tonnie Hoogsteder, Gerardina Palm, Atala van Grieken, Angelina van Uyten, Rosa Medina, Nanny Hoogsteder, Aura Casiano, Ivonne Mensing.

Schrik nooit voor strijd terug indien het uw hoogste beginselen betreft. O, we weten uit ondervinding, dat de tegenstanders u verdacht zullen maken — ergert dat zij die uw medestanders moesten zijn, aan die verdachtmaking meedoen en u motieven zullen toedichten welke verre van uw bedoelen zijn. Stoor u er niet aan. Ga uw eigen weg, die plicht en geweten u voorschrijven. Dan zult ge allerlei afgunst ten spijt, slagen. Ge komt er niet zonder kleerscheuren af, maar ge hebt de voldoening in uw zelf, dat ge hebt gedaan wat ge hebt moeten doen. Strijd niet nodeloos maar indien ge de strijd aanvangt voor iets goeds hoe het dan goed en houd voi.

Schrik nimmer voor strijd terug indien het de eer van God en het heil der zielen betreft.

Het is in de regel een druppel, die de maat doet overlopen, en een drama maakt van een luttel voorval.

Stil moge de mens zijn aardse weg gaan — of met glorie omstraald toegejuicht worden door het volk; de ware grootheid bestaat in het rechtschapen geweten alleen.

ALGEMEEN NEDERLANDSCH VERBOND
Groep Nederlandsche Antillen.

JEUGD-BIOSCOOPVOORSTELLING

Op Vrijdag 8 December a.s. in ROXY, aanvang 5 uur n.m.

Vertooning der rolprenten.

No. 1.	Het Avontuur van Pluto	(gekleurde film.)
„ 2.	Planten en Insecten	(Plant en Dierenkunde.)
„ 3.	Profilti Nieuws, o.a. De Vierdaagsche te Nijmegen. De Spoorwegtentoonstelling in wording te Amsterdam.	
„ 4.	De Tweede Rhapsodie van Liszt	(Muziek film.)
„ 5.	De Circus voorstelling	(ware opname.)
„ 6.	Profilti Nieuws, o.a. Nederland Mobiliseert. Koninginnedag 31 Augustus 1939.	
„ 7.	De Cowboys	(Klucht.)

Voor leden en kinderen onder geleide van leden van het A.N.V. wordt een gedeelte van het balkon vrijgehouden tot 10 minuten vóór aanvang der voorstelling.

TOEGANGSPRIJZEN

	Balkon		Beneden	
voor kinderen	F.	0.30	F.	0.15
voor volwassenen	„	0.50	„	0.30

WERELD IN VOGELVLUCHT.

NEDERLAND.

Overgenomen uit Beurs & Nieuwsb.

K.F.C. — V.S.V. nu-zes, A.D.O. — D.E.S. zes-drie, Ajax — Haarlem twee-vier, D.W.S. — 't Gooi viertwee, C.V.V. — R.F.C. nul-nul, Sparta — H.B.S. zeven-een, D.H.C. — Xerxes vier-een, Hermes — Feyenoord een-twee, V.U.C. — D.F.C. vier-drie, N.E.C. — A.G.O.V.V. een-nul, Enschede — Quick nu-een, Tubantia — Wageningen vier-een, Heracles — Hengelo een-drie, Go ahead — Enschedeboys zes-twee, Helmond — Eindhoven nul-drie, Limburgia — Willem 2 twee-vijf, Longa — N.A.C. drie-twee, P.S.V. — Juliana twee-drie, M.V.V. — Noad drie-een, Roermond — B.V.V. twee-een, Velocitas — H.S.C. een-drie, Be Quick — Veendam een-drie, Sneek — Leeuwarden drie-nul, Achilles — G.V.A.V. drie-zeven, Herenveen — W.V.V. drie-twee.

In de memorie van antwoord op de begroting van het departement van koloniën verklaarde Minister Welter, dat ten aanzien van de Surinaamse markt saneringsresultaten en marktprijsverbeteringen hoopvolle verwachtingen wekten; daarom is het zo te betreuren, dat thans de verschepingsmoeilijkheden een belemmering vormen. Volgens de Minister blijkt uit de begroting van Curaçao, dat men een deel van de ruimvloeiende inkomsten besteedt aan maatregelen welke Curaçao economisch meer weerbaar maken zodat men dus beter voorbereid is op het eventueel wegvallen van de basis, welke thans door de oliebedrijven wordt gevormd. Het Curaçaose Bestuur is thans actief werkzaam in het bijzonder ten behoeve van landbouw en veeteelt. De Minister meent op grond van de mening van den Gouverneur van Curaçao, dat vermeerdering van de invoer uit Suriname in Curaçao in de eerste plaats afhankelijk is van de activiteit der belanghebbende leveranciers in Suriname. Dit is ook de grondslag van een nauwer samenwerking tussen Nederland, Suriname en Curaçao.

In de Memorie van Antwoord inzake de verhoging van de koloniale begroting 1939 deelt de regering mede, dat de belangrijke stijging van de weermachtsuitgaven voor Curaçao onvermijdelijk is met het oog op de uitgebreide oliebedrijven op Curaçao en Aruba. Men is nog voornemens in die opzicht verdergaande maatregelen te nemen.

In de Memorie van Antwoord inzake het buitengewone crediet van honderd millioen gulden voor defensie, geeft de regering toe, dat men hier inderdaad met een soort van blanco crediet heeft te doen. Dit schuilt in het feit, dat talloze uitgaven niet te voorzien zijn, waardoor het onmogelijk is het karakter van blanco crediet te vermijden. In verband hiermede somt men verschillende versterkingsaanleg, het stellen van hindernissen, het bevloeien van landen enz., op. De regering zegde toe alle medewerking te verlenen om de Staten Generaal in de gelegenheid te stellen zich rekenschap te geven van de wijzen, waarop de gelden worden besteed.

BEKENDMAKING.

De Directeur van Openbare Gezondheidsdienst maakt hierbij bekend dat er gedurende de eerste helft van de maand December, elken Dinsdag en Donderdag tusschen 10 en 11 ure v.m., gelegenheid bestaat tot kostelooze inenting op de spreekkamer van den Gouvernements-Geneeskundige Werfstraat 4, Scharloo.

Curaçao, den 27n November 1939.

De wnd. Directeur voornoemd,

3-2 **J. DE J. ARENDS.**

OPENBAAR ONDERWIJS.

De Inspecteur van het Onderwijs brengt ter kennis:

1o. dat de lessen van het nieuwe schooljaar van de Openbare Scholen op Curaçao zullen aanvangen op Dinsdag 2 Januari 1940;

2o. dat de inschrijving van nieuwe leerlingen voor de Hendrikschool, de Wilhelminaschool, de Voorbereidende klassen der Wilhelminaschool en Vrij-Emmaschool zal plaats hebben op de dag 22 en Donderdag 28 December e.k. bij de Hoofden dezer scholen, telkens van 10-12 uur v.m. in de schoolgebouwen.

Willemstad, den 1sten December 1939.

De Inspecteur voornoemd,

Dr. W. J. GOSLINGA.

Denk er aan.

Een zachte blik, een blij gelaat
Een vriend'lijk woord, een goede raad
Al lijkt het weinig wat gij schenkt
Ge geeft soms veel meer dan ge denkt.

Onder donk're, woeste golven
Ver van 's hemels zonneschijn,
Zoekt en vindt de parelvisser
Kostb're paarlen, blank en fijn.

Vaak schijnt ons een mensenziele
Als der golven schoot zo zwart;
Zou de liefdeblik geen parel
Kunnen vinden in dát hart?

Het goede voorbeeld mag niet opdringenrig midden op de weg gaan staan.

Voor de jeugd dient veel gedaan,
Maar ook veel vermeden,
Kinderharten zijn als was,
Harten om te kneden.

2 UUR BISSCHOP

Enige mij bekende onderwijzeressen op een school even buiten de stad kwamen mij een paar dagen vóór de vijfde December vragen, of ik misschien zo vriendelijk zou willen zijn, voor hun leerlingen als St. Nicolaas te fungeren. Haar mannelijke kennissen, die er voor in aanmerking kwamen, waren allen verhinderd en een gehuurde Sint vonden zij minder aardig. Een costuum, baard en pruik, gevoegd bij mijn lange gestalte en nogal zware stem zouden mij wel tot den verlangden persoon omtoveren.

Nu, ik vond het op zijn minst genomen een heel gezellig corvée en gaf grif mijn toestemming. Zo kwam het, dat ik de morgen van de vijfde December reeds vroeg de deur uitstapte als een zondig vrouwelijk mensenkind, met het prettig bewustzijn, straks enige uren een mannelijke heilige te zijn.

Het enige, wat de goede Sint en ik gemeen hebben, is, dat we allebei van kinderen houden. Mijn huisgenoten hadden dan ook al voorspeld, dat ik met bestraffen der talrijke kinderlijke ondeugden zeker zou falen en wanneer één der zondaars of zondaressen het in het hoofd kreeg te gaan huilen, ik stellig zou smelten van medelijden. Maar ik nam me voor, om wanneer het nodig was, „als een steen" te zijn.

De moeder van een der leerlingen, die in de buurt der school woonde, had gastvrij aangeboden, dat St. Nicolaas en zijn knecht zich in haar huis zouden verkleden; daar vandaan werden ze dan met een open rijtuig afgehaald.

Toen ik aan het bewuste huis aanbelde, deed mijn knecht, reeds pikzwart, open en grijnsde me toe. Met geen mogelijkheid kon ik in dat zwarte wezen den vijftienjarigen kwekeling ontdekken, die hij toch in werkelijkheid was.

Vlug begon ik nu ook met toiletmaken. Mevrouw grimeerde me handig en zette me de grijze pruik op. Nu nog een spierwitte baard en snor, de mijter op, de mantel om en klaar was het. Vol verbazing bekeek ik mijn beeld in de spiegel en streek met trots over mijn baard.

We hoorden het rijtuig voorrijden en even later werd er gebeld. Ik greep mijn staf, groette de gastvrouw en schreed met waardigheid de gang door en de straat op. Mevrouw lachte. Piet lachte, de meid lachte en de koetsier, die het portier openhield, lachte ook, alleen ik bleef ernstig en hoopte van harte, dat de kinderen mij het totale gebrek aan eerbied der volwassenen zouden vergoeden.

Nu reden Piet en ik door de stille straten.

Alle kinderen waren naar school, behalve een paar kleuters, [illegible] „beul leerplicht" nog geen recht had en die nu met moeders, een paar bakkers en een melkboer ons publiek uitmaakten. De vergulde staf stak recht omhoog, evenals de pluimen op de koppen der paarden. Mijn baard en de veer op Piet's muts wapperden vrolijk in de wind. Vaderlijk sprak de Sint tot zijn knecht:

— Onthoud deze dag, jongen. 't Zal je waarschijnlijk nooit meer gebeuren op vijf December in Holland in een open rijtuig te rijden, dat grapje gaat beter in Spanje.

Dadelijk begon Piet te beweren, dat Spanje een Middellands zeeklimaat bezit en ik dacht weemoedig, dat schoolmeesters, zelfs toekomstige, hun aard toch nooit verloochenen. Lang kon ik daarover echter niet denken, want aan het eind van de weg zagen we de school en op het plein stonden de kinderen vol verwachting uit te zien.

Zodra ze het rijtuig in het oog kregen, waren ze niet meer te houden, maar vlogen het tegemoet, juichend en roepend.

We reden stapvoets. Piet zwaaide met zijn muts en liet zijn witte tanden zien, de Sint knikte welwillend en de kinderen liepen rond het rijtuig en bekeken alles met gloeiende wangen en schitterende ogen.

Liefst had ik ze allemaal een eindje mee laten rijden. Het was een glorieus ogenblik, toen we het schoolplein opreden. Op het bordes stond het hoofd met het overige personeel. We bogen allen en ik ving een paar vrolijke blikken van verstandhouding op. Piet opende het portier en langzaam steeg ik uit. Het hoofd heette me plechtig welkom en vol statie ging ik naar binnen met den knecht achter mij. Alles juichte. In de spreekkamer wachtten we, tot de leerlingen weer in hun klas waren, daarna zou ik alle lokalen doorgaan. Piet ontving de nodige aanwijzingen omtrent de massa's snoeperijen, die uitgedeeld moesten worden en ik kreeg een dik boek, waarin hier en daar blaadjes waren geplakt, met de namen van de kinderen, die de een of andere zonde op hun geweten hadden. Een korte aanwijzing betreffende de aard van het misdrijf stond erbij, daaruit moest ik de stof voor een ernstige vermaning putten.

We zouden met de laagste klas beginnen en begaven ons op weg de gang door. Ik voelde achter de gesloten deuren de spanning van de wachtende kinderharten. Een paar klassen zongen Sint Nicolaasversjes. Bij het laatste lokaal hielden we stil. Piet zette zijn zak met pepernoten op de grond en vroeg gemoedelijk:

„Klaar?"

Hij bonsde op de deur. Binnen was het doodstil. De knecht gooide de deur open en kondigde aan: „St. Nicolaas".

Toen ik binnenkwam stonden de kinderen even op en zetten daarna op een wenk van de juffrouw het beroemde lied in: „Sint Niklaasje kom maar binnen met je knecht en we zitten allemaal even recht".

Ik gaf de juffrouw een bisschoppelijke hand en nadat ik een stoel gekregen had en gezeten was, keek ik de klas eens rond. Dertig paar ogen keken mij aan en evenzoveel bibberende lipjes zongen het lied ten einde. En de bisschop dacht in zijn hart (zeer onmanlijk): „Lekkere schatten, kijk niet zo angstig, ik zal je niets doen, liefst knuffelde ik jullie één voor één." Maar opeens schoot mij het gewichtige boek te binnen. Ik zocht op: klasse I. O., daar had je het.

Hardop las ik:

Hendrik van Boven.

Uit de achterste bank zag ik een klein vingertje langzaam omhoog rijzen. Het bleek toe te behoren aan een jongen met een rood truitje en zwarte ogen, die wij ernstig aanzagen.

Kom eens hier.

Aarzelend kwam het rode truitje naar voren gestapt. En de Sint begon ernstig: Hendrik van Boven, er staat in mijn boek, dat jij de juffrouw dikwijls last bezorgt. Is dat zo?

Het hoofd boven het truitje knikte.

Je praat dikwijls met je buurman......

Weer knikte het — Je zit in de bank te draaien —, z'n bolletje daalde en hief zich weer op — en...... (hier wachtte ik verontwaardigd, mogelijk was het beledigd sekte-gevoel) je trekt de meisjes wel eens aan het haar.

Nu zakte het hoofd helemaal en verrees niet meer. De juffrouw knikte voldaan en de klasse keek toe. Zalvend besloot ik: Dus Hendrik van Boven, beloof je voortaan beter op te passen!

Nu knikte het hoofdje driemaal achter elkaar en de zwarte ogen keken me verlicht aan.

Zo, geef me dan een hand en ga zitten.

Gelukkig, dacht ik, dat gaat goed, verder nu maar. Van het blaadje las ik:

Jan Schaap.

Ik keek de rijen langs, maar zag niets. Nog zei ik streng:

Jan Schaap.

Geen vinger verscheen, maar vanaf de tweede bank klonk een snik en toen een wanhopig stemmetje: O, meneer Senikelaos, ik zal het nooit meer doen, heus niet, oho.........

Ik schrok en keek gauw in het boek wat of het kind in 's hemelsnaam niet meer zou doen en las: „Is altijd nogal zoet, maar heeft verleden week zijn vriendje een bloedneus gestompt."

Ja, zei ik, aarzelend, ja Jan, als je dan voortaan niet zo hardhandig wilt zijn, dan moet je nu maar niet meer huilen, hoor.

Dadelijk was het stil. De onderwijzeres keek me afkeurend aan en ik zei zachtjes tot haar met een poging tot verontschuldiging: „In Spanje weten we niet wat bloedneuzen zijn, dus..." Ze lachte en ik ging verder. O, nu een meisje. Rika van der Poel.

Het bleek een alleraardigst bij de hand blondje te zijn, moedig stapte zij op mij af.

En Rika van der Poel, jij doet niet erg je best op schrijven, hè? Dat gaat niet kind. Als ik volgend jaar terug kom, wil ik wat beters van je horen, zal je ervoor zorgen?

Ja, Sint Nicolaas, lachte de schuldige.

Zo geef me dan maar een handje en Piet ook een. Een klein warm handje legde zich in mijn hand, maar van Piet's zwarte handen moest ze niets hebben.

Haastig ging ze weer zitten. Ik begon op dreef te raken. Zondaars bekeren schijnt een amusant werkje te zijn. Ik keek in het boek en las:

Hans van Dril.

Geen vinger kwam er, maar ik zag twee grote blauwe kijkers, die me verschrikt aanstaarden.

Zo Hans, zei ik op mijn meest welwillende toon, kom eens hier.

Het kleine blonde ventje, bezitter van de blauwe ogen, kwam aarzelend en vuurrood uit zijn bank en bleef op een afstand staan. Zijn onderwijzeres voelde zich blijkbaar verplicht, mij in te lichten.

Ja, soms kan dit jongetje heel ondeugend zijn. Hm, dacht de bisschop, gelukkig nog maar soms, ik was het in mijn tijd meestal.

In het aanklagersboek las ik:

Zit dikwijls te soezen. Kan slecht rekenen. Loopt als het geregend heeft graag door de plassen en krijgt dan maagpijn.

Ik voelde me een Fariseër, toen ik mijn mond opende, om het kind te berispen over zonden, die ik altijd bedreven had. Maar ik behoefde niets te zeggen, want Hans begon plotseling zó te snikken, dat hij toch niets van mijn toespraak gehoord zou hebben. Dikke tranen rolden over zijn gezichtje en wanhopig wreven zijn vuile jongenshanden over neus en ogen. Ik keek mijn knecht verbijsterd aan. Graag was ik bij het huilende mensje neergeknield en had het getroost, maar mijn valse baard en snor zouden dat niet hebben toegestaan en ik wist ook niet zeker, of een Spaanse bisschop zo iets kon doen. Opeens kreeg ik een gelukkige inval en verheugd zei ik:

— Piet, haal pepernoten en strooi!

Een ogenblik later gooide de knecht handenvol noten door het lokaal. De kinderen vlogen uit de bank. Weg waren angst en ontzag. Ze kropen onder de banken, buitelden over elkander en grabbelden verwoed. Ik keek met spanning naar Hans. Hij had opgehouden met huilen. Een glans vloog over z'n gezichtje en z'n ogen begonnen te stralen. Toen keek hij mij aan. Ik knikte. Floep!...... daar zat hij al midden tussen een paar vechtende kameraden en rolde over de vloer.

Zacht mompelde ik in mijn baard:

Zit dikwijls te soezen, kan slecht rekenen. Even voelde ik aanvechting, mijter en staf in een hoek te gooien en mee te doen met de jolige kleuters, maar Piet riep me tot de orde, het was tijd verder te gaan. Stilzwijgend verleende ik de rest van de beschuldigden gratie. Piet bracht de overige lekkernijen binnen. We gaven de juffrouw een hand en vertrokken. Tot afscheid zongen de kinderen heerlijk vals en kauwend op de pepernoten:

Zie de maan schijnt door de bomen.

Nu, bromde mijn knecht, dan zien jullie meer dan ik.

Piet, zei ik vermanend.

In de tweede klas dezelfde plechtige vertoning. Ik bestrafte enige huilende, lachende of onverschillige zondaars en dreigde een paar maal met de zak.

Een snoezig zwartje vroeg me heel naief, of ik er wel om gedacht had, dat ze een pop met blond haar wou hebben en of ze beslist vanavond kwam. Ik zei diplomatiek, dat we het nog eens zouden nazien. Toen vertrokken we naar de derde klas. Hier waren de misdrijven weer van enigszins andere aard. Het meisje dat geklikt en de jongen die gelogen had, maakte ik in een minimum van tijd aan het huilen en schold mijzelf niet eens meer voor een spook; blijkbaar was ik van binnen verhard. Met voldoening con[illegible] veel spoediger in tranen losbarstte, dan de vrouwelijke en ik nam me dadelijk voor, dit mijn broers onder de neus te wrijven. Een ogenblik werd ik nog van mijn stuk gebracht, toen een der meisjes de vinger opstak en mijn vroeg: „Mijn broer zegt, dat U nooit de echte St. Nicolaas kan zijn, maar een verklede. Is dat waar?"......

De hele klas keek mij wantrouwend en verschrikt aan, en ik dacht:

O, wanneer ik nu toch de oude baas zelf was, dan kon ik ze allemaal aan mijn baard laten trekken, maar nu.

Ik rekte me uit, stampte met de staf en zei op mijn meest barse toon: Die broer weet er niets van. Ik ben de echte Sint uit Spanje en dat is mijn knecht! Strooien Piet!

Het werd al laat en vlug doorliepen we voor de aardigheid de hogere klassen. Die geloofden er toch niet meer aan. Speculaos en suikergoed lustten de dames en heren echter toch nog wel.

In de spreekkamer verkleedden we ons weer, namen afscheid en kregen bedankjes. Als een gewoon sterveling stapte ik de schooldeur uit en ontdekte buiten één van mijn kennissen, die haar kroost kwam halen. Samen wachtten we even en daar kwamen de twee, een jongetje en een meisje. Dadelijk kregen we van den jongen opgewonden verhalen te horen over de gebeurtenissen van die morgen.

En Els, vroeg ik de achtjarige dochter, vond jij den Sint ook mooi?

O, ja, prachtig, maar weet U, wat ik niet begrijp?

Nou?

Hij had dameslaarzen aan.

Ik stond perplex. En voor het eerst van mijn leven dacht ik met wrevel aan de veelgeroemde scherpzinnigheid der vrouw.

SPORT - RUBRIEK

Officiële Mededelingen

van

"De Curaçaose Voetbalbond".

WEDSTRIJD UITSLAGEN

Curaçao — Paraguayos 1—2.

WEDSTRIJD SURINAME — PARAGUAYOS OP ZONDAG 10 DECEMBER A.S.

Scheidsrechter: Jesurun
Grensrechters: A. Ercol en B. L. Dijk.

Aanvang 4 uur precies.

Houders van vrije kaarten hebben geen vrije toegang voor hun dames bij de wedstrijden Paraguayos — Curaçao.

Junioreskaarten zijn voor genoemde interlanden wedstrijden ook niet geldig.

HET BESTUUR.

In het spraakgebruik en het dagelijks leven word bezig zijn maar al te dikwerf met arbeiden verward; en toch bestaat er een hemelsbreed onderscheid tussen beide.

Iedere arbeid is een bezigheid, maar niet elke bezigheid kan een arbeid genoemd worden. Er is een bezigheid, die de ledigheid niet buitensluit, en de wereld is vol mensen die in een werkeloze bezigheid een leven slijten dat generlei vruchten voortbrengt.

Vooroordeel doet ons veroordelen wat wij niet kennen.

Een kleine dwaling in het begin wordt groot op het einde. Wegen, die aanvankelijk van elkander een zeer kleine afwijking vertonen, komen ten slotte op een onmetelijke afstand van elkaar te liggen, wanneer men ze ver genoeg doortrekt.

Een Poolse gevangen generaal wordt door Duitse officieren ondervraagd.

Bij gebrek aan gasoline ging in Rome een paartje op de tandem naar de kerk.

Koolnel Charles Lindbergh voor de microfoon.

Een Duitse militair geeft demonstratie van zijn kunst.